

A KISBÁRÁNY LEVELE A FARKASHOZ

avagy Tatjana levelének parafrázisa

Nem írok mesét magának –
Kell több? Vagy mond ez eleget?
Méltán tarthatja hát jogának
Hogy majd megegyen engemet,
De ha sorsom panaszszavának
Szívében egy csepp hely marad,
Nem kap be engem, s békén hagy.
Hallgattam eddig, szólni félttem,
És higgye el, hogy szégyenem
Nem tudta volna meg sosem,
Amíg titokban azt reméltem,
Hogy lesz nekünk alkalom,
S hetenként jóllakathatom;
Csak ne halljam szavát, s hogy
Ne szóljak magához, s aztán
Mind egyre gondoljak csupán:
éjjel-nappal ne halljam sosem.
Mondják, untatja kicsiny falunk,
a bárányokat már mind megette,
Én jóllakatni hát nem tudom,
inkább úgy tudnék vesztének örülni.

Miért akar ön engem megenni?
Miért nem békességben
Rejtőzve mély sötét erdőbe
Lakatja jól magát másokkal?
Miért is ismertem meg valaha,
Hisz a félelmet, mely betört így szívembe;
Tudatlan lelkem láza megtörni nem tudja.
Enyhülne tán a kín s kiáltana lelkem
Ön lelkéhez megértést remélve,
S akit szívem-lelkem nem kíván,
Lennék örök hűségű álma csupán
S egyszer volt, hol nem volt
Családnak élő anyányi anyja majdan.

De hiszen a Földön senki sincsen,
Kinek vágyát elküldeném innen...
Ezt így rendelte amott az Isten...
Tiéd szívem tehát, de ne kérd fejem!

Ó, tudtam én, elfogsz te jönni,
Zálog volt erre életem;
Az égieknek kellene köszönni,
ha inkább sírig kísérel engem...
Régi félelem s átok vagy szívemben,
Látatlan is gyűlöltelek,
Igaztalanok a hideg szemek,
S rég borzong hangod haragja bennem...
Rám néztél, s én ájulásba hullva,
Majd szétlobbanva és kigyúlva
Lelkem összeresztet: ő az, Istenem, ő!
Vagy nem a te hangod üvöltött-e újra,
Mikor egy csendes, bús napon
Ínséges időkből földhöz simulva
Vagy imádságban leborulva
Altattam égő reszketésem?
Nem te vagy-e itt árnyékalakban,
S nézel reám e pillanatban
A vérvörös, homályos égen által?
Nem te hajolsz-e fölém rögtön,
Hogy amíg magamat végre összeölthetném,
Enyhítenéd testem bánatát?
Ki vagy te? Félelmes farkas igazán,
Ártóm és végzetes kísérelőm –
Vagy kegyelmes uram és parancsolóm?
Döntsd el, és engedj szabadon,
Vagy légy erős: hamm be engemet!

A farkas erre uccu, elszaladt, a kisbárány pedig ma is él –
ha meg nem halt...

(Nyikolaj Szergejevics Puskin, Aesopus, Heltai Gáspár és Hans Christian Andersen művei, továbbá Áprily Lajos műfordítása nyomán elkövette Füzfa Balázs. Elhangzott Szombathelyen, a Liszt Ferenc születésének 200. évfordulója alkalmából 2011 tavaszán rendezett ünnepségen, melyen a résztvevők a halhatatlan zeneszerző-zongoraművész kortársait személyesítették meg – amikor is e mostani átköltő adta Andersent. Megelőzően Tatjana áriáját hallhatta a közönség az Anyeginből. A szövegjáték így Andersen, Puskin és Csajkovszkij nevében egyszerre igyekszik tisztelni Liszt Ferenc korszakformáló nagysága előtt.)